

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้พัฒนาประเทศด้วยการนำแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ ด้วยหวังให้ประเทศไทยมีสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมที่ดี ประชาชนมีความเป็นอยู่คุณภาพชีวิตที่ดี แต่ผลที่ปรากฏในปัจจุบันคือภาวะการขาดความสมดุลในองค์ประกอบสำคัญของชาติ อันได้แก่ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยา วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม มีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ทั้งนี้เพราะเราพยายามพัฒนาตามกระแสโลกาภิวัตน์ เน้นการพัฒนาเชิงวัตถุนิยม ประชากรต่างบริโภคนิยม บำรุงความสุขตนเอง และเพื่อความสะดวกสบายกันอย่างขาดสติ ในด้านการพัฒนาก็มุ่งเน้นแต่การเจริญเติบโตของประเทศในเชิงเศรษฐศาสตร์ออกมาเป็นตัวเลข และวัดเป็นความสุขของประชาชนโดยรวม หรือการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อสร้างนวัตกรรมหรือสิ่งใหม่มาตอบสนองความสะดวกสบายของผู้คน โดยต้นทุนในการพัฒนาล้วนมาจากธรรมชาติทั้งสิ้น ทั้งดิน น้ำ ลม ไฟ ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มนุษย์ใช้ไปอย่างสิ้นเปลือง หลายๆ ครั้งส่งผลเสียต่อโลกอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นการเกิดภัยธรรมชาติต่าง ๆ การขาดแคลนทรัพยากร ปัญหาสังคม ฯลฯ

ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาสังคม ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากร รวมทั้งภาวะโลกร้อนซึ่งเริ่มแสดงผลร้ายในลักษณะอุบัติภัยธรรมชาติร้ายแรงต่างๆ ก็กำลังเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางทั่วไป ในโลกทุกวันนี้ แม้กระทั่งประเทศสหรัฐอเมริกาผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของกระแสโลกาภิวัตน์ ก็ยังนำโลกเข้าสู่วิกฤติครั้งใหญ่ที่เรียกว่า วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ ในช่วงปี 2550 ความไร้สมดุล และเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในโลกกระจายไปอย่างทั่วถึงมากบ้าง น้อยบ้าง ตามภูมิคุ้มกันของแต่ละประเทศได้สร้างไว้ป้องกันตนเอง ผลที่เกิดขึ้นทั้งหลายเหล่านี้ ชี้ชัดให้เห็นว่าการพัฒนาประเทศต่างๆ ที่ยึดหลักทุนนิยมเสรีอย่างสุดโต่ง นำไปสู่การบริโภคอย่างไร้ขอบเขต เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินกำลังที่จะฟื้นตัวได้เอง ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากความผิดพลาดทางความคิดครั้งสำคัญที่สุดของโลก ปัจจุบันนี้มีนักวิชาการระดับโลกหลายคนเริ่มพูดถึงหลักคิดตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมากขึ้น

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่ประมวลและกลั่นกรองจากพระราชดำรัสของในหลวงซึ่งทรงพระราชทานในวโรกาสต่างๆ รวมทั้งพระราชดำรัสอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยได้รับพระราชทาน

พระบรมราชานุญาตให้นำไปเผยแพร่ เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2542 เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของทุกฝ่ายและประชาชนโดยทั่วไป มีความว่า

“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ ครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระดับภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควร ต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้ จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้อง เสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกระดับ ให้มีสำนึกในคุณธรรมความซื่อสัตย์ สุจริต และมีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี”

จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ดังกล่าว จะพบว่าพระองค์ทรงเน้นย้ำแนวทางการพัฒนา ที่อยู่บนพื้นฐานของการพึ่งพาตนเอง ความพอมีพอกิน พอมีพอใช้ การรู้จักพอประมาณ การคำนึงถึงความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว และทรงเตือนสติประชาชนคนไทยไม่ให้ประมาท ตระหนักถึงการพัฒนาตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตามหลักวิชา ตลอดจนมีคุณธรรมเป็นกรอบในการดำรงชีวิต ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นที่รู้จักกันภายใต้ชื่อว่า “เศรษฐกิจพอเพียง”

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนา และบริหารประเทศให้ดำเนินไปใน ทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควร ต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผน และการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และมีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิต ด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุล และพร้อมต่อการรองรับ

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

สังคมพอประมาณ (Moderation Society) หรือ “โมโซโซตี้” ที่เขียนเป็นคำย่อว่า “โมโซ” (MOSO) เป็นโครงการที่เกิดขึ้นจากแนวคิดข้างต้น ที่มุ่งให้สมาชิกในสังคมพอประมาณมีวิถีปฏิบัติที่อยู่ในแนวทางสายกลาง ไม่สุดขั้วไปทางด้านใดด้านหนึ่งตามกลุ่มที่เรียกว่า “ไฮโซ” หรือ “โลโซ” เป็นทางเลือกท่ามกลางกระแสบริโภคนิยม สำหรับผู้ที่ต้องการปรับวิถีชีวิตให้สอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

โครงการสังคมพอประมาณ เกิดขึ้นเพื่อรณรงค์และปลูกจิตสำนึกให้คนในสังคมไทย ใช้ชีวิตด้วย “ความพอประมาณ” พิจารณาเรื่องราวต่างๆ ด้วยการมี “เหตุผล” คิดก่อนลงมือทำด้วยความระมัดระวัง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกัน สำหรับการป้องกันและตั้งรับกับปัญหาในชีวิตและปัญหาความวุ่นวายในประเทศชาติได้อย่างยั่งยืน หากทุกคนรู้จักคำว่า “พอประมาณ” ความต้องการที่เกินความจำเป็นของชีวิตก็ไม่เกิดขึ้น หากทุกคนรู้จักใช้ชีวิตอย่างมี “เหตุผล” เราก็สามารถตัดสินใจ และก้าวเดินไปข้างหน้าได้อย่างถูกต้อง รู้สิ่งที่เหมาะสมกับตัวเอง และหากทุกคนรู้จักสร้าง “ภูมิคุ้มกัน” ที่เข้มแข็งให้แก่ตัวเอง ระมัดระวังในการคิด การลงมือกระทำ ไม่ว่าจะเจอปัญหาหรืออยู่ในภาวะที่คับข้องใจมากเพียงใด เราก็สามารถเตรียมพร้อมและตั้งรับกับปัญหาได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น ทั้ง “พอประมาณ” “เหตุผล” และ “ภูมิคุ้มกัน” 3 คำนี้จึงเป็นหัวใจสำคัญของโครงการสังคมพอประมาณ ที่ยึดหลักปฏิบัติตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

จุดกำเนิดของสังคมพอประมาณ (Moderation Society : MOSO) หรือโมโซโซตี้ เริ่มต้นเมื่อปี 2548 จากงานวิจัยของสถาบันไทยพัฒน์ มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ภายใต้การนำของ ดร.พิพัฒน์ ยอดพฤติการณ์ โดยมีสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เป็นผู้ให้ทุนสนับสนุน เพื่อสร้างขบวนการเคลื่อนไหวในสังคมให้เกิดความตระหนักในการใช้ชีวิตอย่างพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกัน ตามแนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

แนวคิดโมโซโซตี้มาจากการสำรวจทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักศึกษาและคนรุ่นใหม่ โดยมีโจทย์ว่า หากจะร่วมกันสร้างสังคมที่มีแนวปฏิบัติสอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจ

พอเพียง จะมีรูปแบบในการขับเคลื่อนอย่างไรที่เยาวชนและคนรุ่นใหม่ต้องการจะเห็น ผลการสำรวจเผยให้เห็นโครงแบบที่เปิดกว้าง มีอิสระและเสรีภาพในการเลือกที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสะดวก มีผู้ร่วมในกลุ่มที่คอยเป็นที่ปรึกษาหรือให้คำแนะนำ สมาชิกมีการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน โมโซไซตี้ จึงถูกออกแบบให้เป็นเครือข่ายเปิด ที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่มีการตั้งองค์กรมาควบคุมดูแล ไม่มีคณะกรรมการผู้มีอำนาจหน้าที่ในเครือข่าย หากผู้ใดมีวิถีปฏิบัติที่อยู่ในแนวทางสายกลาง ไม่สุดโต่งไปทางด้านใดด้านหนึ่งตามกลุ่มที่เรียกว่า “ไฮโซ” หรือ “โลโซ”

ปัจจุบัน มีผู้สนใจทั้งในระดับบุคคลที่ได้นำแนวคิดโมโซไซตี้ไปใช้ในการณรงค์หรือการขับเคลื่อนแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกว่า 30 องค์กร และชาวโมโซตี้ที่แสดงตนด้วยการลงทะเบียนในเครือข่ายมีจำนวนราว 5,000 คน และด้วยความที่เป็นเครือข่ายเปิด หน่วยงานและองค์กรที่ขับเคลื่อนกิจกรรมตามแนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จึงสามารถนำเอาแนวคิดสังคมพอประมาณ หรือ โมโซไซตี้ ไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม และจัดเป็นกิจกรรมที่อยู่ภายใต้การดูแลรับผิดชอบของหน่วยงานและองค์กรนั้นๆ ซึ่งการดำเนินงานจะสำเร็จลงได้ต้องมีการวางแผนกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์ที่ดี เพื่อให้คนในสังคมรับรู้ถึงผลประโยชน์และความสำคัญของโครงการ

ดังนั้น การประชาสัมพันธ์ จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อทุกองค์กร ซึ่งในปัจจุบันทุกหน่วยงานล้วนแต่ให้ความสำคัญกับงานประชาสัมพันธ์ และได้พยายามหาเทคนิควิธีต่างๆ เพื่อสร้างสรรค์งานประชาสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะหน่วยงานประชาสัมพันธ์ของรัฐ ที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างรัฐบาลกับประชาชน ตลอดจนจนระหว่างประชาชนด้วยกัน โดยวิธีการให้ข่าวสารความรู้ ชัดแจ้งจริง และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อเสนอรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่โน้มน้าวชักจูงประชาชน เพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือแก่รัฐบาล และหน่วยงานราชการต่างๆ ตามแนวทางที่ถูกต้อง

การสร้างงานประชาสัมพันธ์นั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรหรือสถาบันผู้ที่ทำหน้าที่ในการนำงานประชาสัมพันธ์สู่สายตาประชาชน ข้อมูลข่าวสารในการประชาสัมพันธ์ได้แก่เนื้อหาสาระที่จะส่งไปยังกลุ่มเป้าหมาย สื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ซึ่งจะทำหน้าที่นำข่าวสารไปยังกลุ่มเป้าหมายในการประชาสัมพันธ์นั้นๆ และสุดท้ายคือกลุ่มเป้าหมายซึ่งถือเป็นกลุ่มสำคัญที่จะวัดได้ว่างานประชาสัมพันธ์นั้นมีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

ปัญหานำการวิจัย

1. กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ของโครงการสังคมพอประมาณเป็นอย่างไร
2. กลุ่มเป้าหมายมีการเปิดรับข่าวสารโครงการสังคมพอประมาณอย่างไร
3. กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เกี่ยวกับโครงการสังคมพอประมาณอย่างไร
4. กลุ่มเป้าหมายมีทัศนคติต่อโครงการสังคมพอประมาณอย่างไร
5. กลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมอันเกิดจากโครงการสังคมพอประมาณอย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษากลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ของ “โครงการสังคมพอประมาณ”
2. เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อ “โครงการสังคมพอประมาณ”
3. เพื่อศึกษาความรู้ของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อ “โครงการสังคมพอประมาณ”
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อ “โครงการสังคมพอประมาณ”
5. เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจาก “โครงการสังคมพอประมาณ” ของกลุ่มเป้าหมาย

สมมติฐานการวิจัย

1. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโครงการสังคมพอประมาณ
2. ความรู้เกี่ยวกับโครงการสังคมพอประมาณมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของกลุ่มเป้าหมาย
3. ทัศนคติที่มีต่อโครงการสังคมพอประมาณมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย

ขอบเขตงานวิจัย

1. ศึกษากลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ “โครงการสังคมพอประมาณ” โดยศึกษาถึงวัตถุประสงค์และแนวคิดของการประชาสัมพันธ์ ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ กลวิธีการประชาสัมพันธ์ และ ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินโครงการ

2. ศึกษากระบวนการประชาสัมพันธ์ของโครงการสังคมพอประมาณ การศึกษาคั้งนี้ศึกษาจากประชากรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีโอกาสได้รับข่าวสารต่างๆเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์โครงการสังคมพอประมาณได้หลากหลายมากที่สุด

นิยามศัพท์

กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ หมายถึง เทคนิควิธีที่นำมาใช้ในการวางแผนการประชาสัมพันธ์ และการดำเนินโครงการ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพิจารณาจากองค์ประกอบของกระบวนการสื่อสาร

สังคมพอประมาณ หมายถึง สังคมที่คนใช้ชีวิตอย่างพอดีๆ ยึดหลักความพอประมาณ เป็นคนมีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันทางความคิด ในการดำเนินชีวิต ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

สื่อประชาสัมพันธ์ หมายถึง ช่องทางที่ใช้ในการให้ความรู้และเผยแพร่ข่าวสารการประชาสัมพันธ์ของโครงการสังคมพอประมาณให้ประชาชนได้รับรู้ โดยแบ่งเป็น

สื่อมวลชน ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร

สื่อบุคคล ได้แก่ บุคคลในครอบครัว ญาติ เพื่อน ผู้ร่วมงาน

สื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ แผ่นพับ โบปลิว ป้ายโฆษณา เว็บไซต์

การเปิดรับข่าวสาร หมายถึง การรับฟัง รับชม หรืออ่านข่าวสารจากสื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร หรือจากสื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ แผ่นพับ โปสเตอร์ ป้ายโฆษณา และการพูดคุย แลกเปลี่ยนข่าวสารจากสื่อบุคคล ได้แก่ คนในครอบครัว เพื่อน พนักงานขาย เป็นต้น

ความรู้ หมายถึง การรับรู้เบื้องต้น ซึ่งบุคคลส่วนมากจะได้รับผ่านประสบการณ์ โดยการเรียนรู้จากการตอบสนองสิ่งเร้า และระบบเป็นโครงสร้างของความรู้ที่ผสมผสานระหว่างความจำ กับสภาพจิตวิทยา

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจจะเป็นบุคคล สิ่งของ ความคิด คำพูด การกระทำ สถานการณ์ หรือสถานที่ อย่างใดอย่างหนึ่ง ทัศนคติก่อตัวขึ้นจากประสบการณ์ส่วนบุคคล มีลักษณะค่อนข้างคงทน แต่ก็เปลี่ยนแปลงได้หากมีเหตุผลหรือสถานการณ์ที่สำคัญเพียงพอ และมีความพร้อมที่จะแสดงออกเมื่อถูกกระตุ้น

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมใดๆ ของคนเรา ส่วนใหญ่ เป็นการแสดงออกของบุคคล โดยมีพื้นฐานที่มาจากความรู้ และทัศนคติของบุคคล การที่บุคคลมี

พฤติกรรมแตกต่างกัน ก็เนื่องมาจากการมีความรู้ และทัศนคติที่ต่างกันได้เกิดขึ้นได้ก็เพราะความแตกต่างอันเนื่องมาจากการเปิดรับสื่อ และความแตกต่างในการแปลสารที่ตนเองได้รับ จึงก่อให้เกิดประสบการณ์สัมผัสที่ต่างกันได้ อันจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลให้นักประชาสัมพันธ์ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบของการสื่อสารประชาสัมพันธ์ รวมไปถึงการรณรงค์โครงการให้บรรลุตามที่ตั้งเป้าหมายไว้
2. เพื่อให้ นักวิชาการและผู้สนใจได้นำผลการศึกษาไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางวิชาการ หรือการศึกษาวิจัยในระดับต่อไป
3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ของโครงการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น